

Balázs úgy futott, ahogy csak bírt. Nyáriás idő volt; hosszú idő után először. Igaz, még csak május eleje volt, de már most úgy perzselt a nap, hogy mindenki rövidnadrágban, trikóban tett-vett a kertjében.

A 10 éves kislány, kezében CD tokkal percenként hagyta el az utcákat, s annak ellenére, hogy céltudatosan szaladt barátjához, alaposan felmérte a szomszédokat, ismerősöket s az utca lakosait, akik közül szinte mindenki ismerte –néhányan csak látásból- az életvidám Balázst.

Sokan tudták, hogy családjában, az utóbbi időben nagy változás történt; Anyukája elköltözött, apukája elvesztette az állását és elkezdett inni. Sokan sajnálták emiatt Balázst, de a kislány mindig olyan vidám volt, és gyorsan szedte a lábait, hogy az első gondolata az embernek nem az őt ért tragédiák voltak, hanem az, hogy fel ne boruljon, amikor elszalad mellette a hiperaktív kisgyerek.

Balázs bekanyarodott az utca végén lévő térnél balra, szaladt még egy utcát, befutott a nyitott kapun, megsimogatta barátja lomha kutyáját, felszaladt a teraszra, s mielőtt kifújhatta volna magát, már kopogtatott is a szűnyoghálóval borított ajtón. Ajtó nyílt, Zoli anyukája állt ott mosogatástól habos kezekkel, s mosolyogva üdvözölte Balázst: „Már vár, fent van!” Balázs szó nélkül felrohant, majd bekopogott barátja szobájába, s meg sem várva Zolit berohant a számítógép-szobába.

- Gyere már! –üvöltötte Balázs.

- Megyek, de nem úgy volt, hogy később jössz...? - tudakolta álmos fejjel Zoli.

- Megvan! Megszereztem! És csak 500Ft-ba került! Az egész játék rajta van! Mintha eredeti lenne, csak hát... nincs rajta borító, meg nem olyan szép a CD, de... megvan! Gyere már!

Zoli azonnal kidörzsölte az álmodást a szeméből, felhúzta mackónadrágját, és beszaladt Balázshoz, aki már a játék telepítésének felénél tartott.

- Én játszok először! Annyi úrlényt fogok lelőni, hogy el se hiszed! - hengegett Zoli.

- Én játszok először! Én hoztam a játékot! Tudod milyen nehéz volt megszerezni? Apu egyik ismerőse szerezte meg, és olyan nehezen tudtam elhozni, hogy na.

- Nehezen? Hogy-hogy? Mit kellett csinálnod érte?

- El kellett érte mennem!

-Nahát! És mondd csak, jól vagy? Nem lett tőle valami bajod? Na, engedj ide, az én gépem. – Zoli kitérte Balázst, aki nem hagyta magát, így mindketten a földre estek, ahonnan egy hangos nevetéssel felálltak, majd visszaültek a forgószékekbe, ezúttal ketten.

- Mondd csak Bali, apukád barátja tud még ilyen jó játékokat szerezni? Mert én csak születésnapomra kapok ilyen drága játékokat, de hát ez sokkal olcsóbb, Anyuék biztos vennének belőle csak úgy, ha megkérném őket.

- Hát tud sokat, meg jókat, és tényleg olcsóbb, de nem nagyon szabad sokszor menni hozzá, mert Apu se örül neki, ha tőle veszünk játékokat... Tudod milyen.

- Hát igen, de hát ugyanaz van rajta, mint az eredetin, csak annak színes a tokja, meg nem kell ezt a kódot beütni előtte. Tényleg, hogy van Pisti bácsi?

-Nem túl jól... tudod, már nem dolgozik, és nagyon rosszul érzi emiatt magát. Anyu is elment. Hallottam, hogy sokszor vitatkoznak, hogy Apu a múltban él, meg ilyesmi. Pedig nem a múltban él, minden nap látom!

- Azt nem úgy kell érteni, te hülye! Hanem hogy nem tudja elfelejteni a régi dolgokat, amiket már el kéne. De min rágódik ennyit?

- Azon, hogy kirúgták, mert egy csomót dolgozott.

- Azért rúgták ki, mert egy csomót dolgozott?

- Ja, nem, hanem mert egy csomót dolgozott valami könyvön, amit utána senki nem vett meg, hanem letöltötték meg lemásolták, és így a cége nem tudta megtartani. Mert sokba került nekik Apu fizetése. Így elküldték, és most otthon van. De nem csak őt küldték el, hanem még sok-sok kollégáját is.

- Fura... de hát ez a játék se eredeti! Mit szólt hozzá apukád?

- Azt mondja, már nem érdekli az egész. Olyan sokat dolgozott, és olyan keveset kapott érte, hogy már nem érdekli. Azt mondta, ha mások is ezt csinálják, akkor ő is ezt fogja, mert sokkal olcsóbb így minden.

Zoli kivette a játékot a számítógépből, kettétörte a játékot tartalmazó CD-t, majd azt mondta:

- Most menj haza, és mondd meg Pisti bácsinak, hogy nem akarsz több ilyen játékot a barátjától, és ha még van ilyen másolt CD a szobádban, dobd ki őket. Addig ide nem jöhetsz, amíg ezt nem teszed meg. Muszáj.

- De Aput ezt sem érdekli, mert...mert hát...

- Persze, hogy nem érdekli, te lüke! Mert látja, hogy te is örülsz a másolt játéknak, és neki meg ezért nincs munkája! Menj már!

Balázs hazament, beszaladt a szobájába, és kivette a sok színes, eredeti játék mellől azt a két másolatot, amit a múlt héten kapott, megnézte a címüket, sóhajtott egyet, és betette a kukába. Behívta Pisti bácsit, az apukáját, és elmondta neki, miről beszélgettek Zolival, és hogy mit tett a két játékkal, majd a mondandója végén határozottan kijelentette, hogy nem kér többet az ilyen játékokból, mert fél attól, hogy sok másik ember is elvesztheti a munkáját és a feleségét amiatt, hogy ő ilyen játékokkal játszik. Az apukája átölelte, és büszkébb volt a fiára, mint valaha.

Két héttel később Balázs ugyanúgy repesztett végig az utcákon, ahogy minden nap, iskola után szokott. Felszaladt Zolihoz, s elmesélte neki, hogy előző nap anyukája meglátogatta őket, és hogy nagyon büszke volt rá, s miután apukájával beszélgettek, úgy döntött, hogy visszaköltözik hozzájuk, és segít Pisti bácsinak munkát keresni.